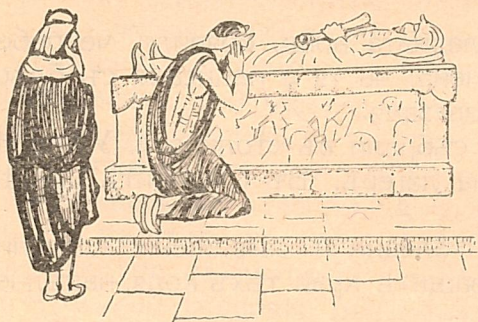

той своето мнение за войната. Ще те посъветва ли той да нападнешъ съседитѣ си.

— Моето търпение е безгранично къмъ тебе, старче, казалъ Менефта. — Азъ съмъ много милостивъ и снизходителенъ. Но въ всѣки случай, азъ ще дойда съ тебе, за да ти докажа, че Рамзесъ нѣма да вдигне гласъ и да осъди моитѣ намѣрения. Ти ще видишъ, че освободенъ отъ своитѣ предубеждения, той ще оправдае намѣрението ми съ своето мълчание.

Царьтъ излѣзълъ отъ двореца.

Тѣ стигнали до гробницата на Рамзеса и се спуснали въ подземния храмъ. Тамъ въ дълбочината на кулата отъ розовъ гранитъ, изсѣченъ отъ единъ огроменъ камъкъ, въ

троенъ гробъ отъ чисто злато, почивало тѣлото на Рамзеса. Свещници отъ миризливи дървета разливали едновременно свѣтлина и ароматъ.

Отворили три масивни похлупака и мумията, облечена въ разкошни одежди се появила предъ Ме-

нефта. Царьтъ закрилъ пълнитѣ си съ сълзи очи и не смѣлъ да погледне бащинитѣ си останки.

— Признай Хикосе, че азъ бѣхъ правъ. Той мълчи...

Но царь Менефта не довършилъ... Той се осмѣлилъ да погледне мумията и изведнажъ цѣлъ разтреперянь отъ вълнение, видѣлъ че тя държи въ ржка разгнать папирусовъ свитѣкъ (поставенъ по заповѣдь на Хикоса), на който било написано:

„О, сине мой! Живитѣ хора скриватъ истината отъ царя или отъ ласкателство, или отъ користь. Но ти можешъ да я научишъ отъ мртвѣтитѣ. Ощастливи страната, въ която се роди. Никога не излизай отъ нейнитѣ предѣли. Защо да проливашъ потоци кръвь? Колкото силни държави и да победишъ, все пакъ ще дойдешъ тукъ, където азъ сега лежа и ще бждешъ това, което азъ станахъ — шепа пепель“.

Наследника на Рамзеса останалъ въ гранитната кула, потопенъ въ мисли, до вечерьта, седящъ предъ златния гробъ. Най-сетне той се върналъ въ двореца.